

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger Indholdsfortegnelse

1. Indledning	
2. Baggrunden for lovforslaget	
3. Lovforslagets indhold	
3.1 Tidspunktet for overdragelse af fordringer	
3.1.1 Gældende ret	
3.1.2 Lovforslagets udformning	
3.2 Bagatelgrænse	
3.2.1 Gældende ret	
3.2.2 Lovforslagets udformning	
3.3 Lønindeholdelse	
3.3.1 Gældende ret	
3.3.2 Lovforslagets udformning	
3.4 Udpantning og udlæg	
3.4.1 Gældende ret	
3.4.2 Lovforslagets udformning	
3.5 Eftergivelse	
3.5.1 Gældende ret	
3.5.2 Lovforslagets udformning	
3.6 Forældelse og afskrivning i forhold til skyldner	
3.6.1 Gældende ret	
3.6.2 Lovforslagets udformning	
3.7 Forskellige bestemmelser	
3.7.1 Gældende ret	
3.7.2 Lovforslagets udformning	
4. Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner	
5. Administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner	
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	
7. Administrative konsekvenser for borgerne	
8. Miljømæssige konsekvenser	
9. Forholdet til EU-retten	
10. Høring	

1. Indledning

Reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige er blevet harmoniseret ved flere tiltag gennem de sidste år. Reglerne findes imidlertid trods harmoniseringen fortsat i flere forskellige særlove. Eksempelvis findes der regler om lønindeholdelse i kildeskatteloven og regler om eftergivelse i opkrævningsloven. I de forskellige særlove er der henvisninger til reglerne om lønindeholdelse og eftergivelse i hhv. kildeskatteloven og opkrævningsloven. Som følge af disse henvisninger er der hjemmel til at inddrive/eftergive fordringer efter reglerne i kildeskatteloven og opkrævningsloven.

Denne systematik er administrativt uhensigtsmæssig, idet der f.eks. ved en afgørelse om lønindeholdelse for flere typer af krav skal henvises dels til lønindeholdelsesbestemmelsen i

kildeskatteloven, dels til henvisningsbestemmelserne i de særlove, der regulerer kravenes opkrævning. En sådan afgørelse vil i forhold til skyldneren, let kunne blive uoverskuelig. Derudover findes der regler om udpantningsret dels i udpantningsloven, dels i en række særlove.

Med lovforslaget foreslås inddrivelsesreglerne samlet i én lov. Samlingen af inddrivelsesreglerne i én lov vil udover at forenkle administrationen af reglerne også gøre det enklere for skyldnere, der har gæld vedrørende forskellige fordringstyper, at få overblik over de midler, der kan anvendes i inddrivelsen.

Lovforslagets formål er, sammen med det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love, at inddrivelsesreglerne samles i én lov samt at der sker en yderligere harmonisering af inddrivelsesreglerne.

Lovforslaget består af følgende hovedelementer:

- Hjemmel til inddrivelse af gæld ved lønindeholdelse (fordringstyper opregnet i bilag).
- Hjemmel til inddrivelse af gæld ved udpantning (fordringstyper opregnet i bilag).
- Hjemmel til at eftergive gæld til det offentlige.
- Hjemmel til afskrivning, herunder at undlade at afbryde forældelse og dermed endeligt afskrive gæld, der er til inddrivelse, hvis der ikke er udsigt til, at gælden vil kunne inddrives.
- Hjemmel til at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning.
- Hjemmel til, restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne tilbagesende en fordring til fordringshaveren, hvis tvister om kravet ikke afklares inden rimelig tid
- Skatteministeren bemyndiges til at fastsætte en bagatelgrænse for overdragelse af gæld til inddrivelse.
- Hjemmel til at undlade underretning om overdragelsen til inddrivelse, hvis muligheden for inddrivelse derved væsentligt forringes.
- Præcisering af, at Landsskatteretten kan behandle indsigelser om kravets eksistens og størrelse, når indsigelserne vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser.

Oversigt over hvilke bestemmelser, der er en videreførelse af eksisterende regler og hvilke, der er nye.

§§ 1, 2, 3 og 18 er med visse ændringer overført fra lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, lov nr. 429 af 6. juni 2006.

§§ 4, 5 og 6 er overført fra lov om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, lov nr. 516 af 7. juni 2006.

§§ 7, 8 og 9 er overført fra lov om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, lov nr. 346 af 18. april 2007.

§ 10 svarer til kildeskattelovens § 73, samt en række særlove.

§ 11 svarer til udpantningslovens § 1, samt en række særlove.

§ 12 er overført fra kildeskattelovens § 72.

§ 13, 14 og 15 er med visse ændringer overført fra opkrævningslovens § 15, 15 a og 15 b.

§ 16 er alene en henvisning til gældende regler.

§ 17 er ny.

§ 19 er en overførsel af reglerne i færdselslovens § 122 b, stk. 5-8, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed § 71, stk. 3-6, lov om jernbane § 23, stk. 6-9 og lov om trafikskaber § 29, stk. 5-8.

2. Baggrunden for lovforslaget

Med henblik på en mere effektiv offentlig restanceinndrivelse blev al inddrivelse af offentlige restancer som en del af regeringens aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform samlet under Skatteministeriet pr. 1. november 2005.

Opfyldelse af målsætningen om effektivisering af restanceinndrivelsen forudsætter, at de organisatoriske ændringer følges op af yderligere forenklinger, herunder etablering af ét fælles inddrivelsessystem og ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer.

Samtidig skal inddrivelsessystemet medvirke til at effektivisere og forenkle administrationen af inddrivelsen af gæld til det offentlige og sikre, at en række af de procedurer, der i dag foretages manuelt, kan systemunderstøttes.

Af hensyn til udviklingen af ét fælles inddrivelsessystem (EFI) og hensynet til en sammenhængende inddrivelse er der allerede gennemført en række forenklinger og harmoniseringer af de materielle regler på inddrivelsesområdet, herunder harmonisering af renter, gebyrer, modregning og dækningsrækkefølge for krav under inddrivelse, der træder i kraft i forbindelse med, at ét fælles inddrivelsessystem sættes i drift. De foreslåede forenklinger af reglerne og samlingen af regler vedrørende inddrivelse i én lov ligger i forlængelse af de forenklinger, der allerede er gennemført og er sidste del af målsætningen om ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer.

3. Fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelse

3.1 Opsættende virkning for indsigelser vedrørende kravets eksistens eller størrelse

3.1.2. Gældende ret

Hvis der er tvist om et kravs eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Hvis en fordring er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet. Sådanne indsigelser medfører ikke opsættende virkning for inddrivelsen.

3.1.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at indsigelser om kravets eksistens eller størrelse, der fremsættes efter at kravet er overdraget til inddrivelse, tillægges opsættende virkning for inddrivelsen af kravet. Fordringshaverens incitament til at søge tvisten om kravet afklaret vil herved blive forøget.

Udgangspunktet er fortsat, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse ikke har opsættende virkning for inddrivelsen af kravet. Dette udgangspunkt sikrer, at skyldner ikke kan udskyde eller undgå inddrivelse af en gæld ved at fremsætte tilfældige indsigelser om at kravet ikke eksisterer eller er opgjort forkert. På den anden side kan der forekomme urimelige situationer, hvis inddrivelsen fortsættes, selvom skyldner har fremsat kvalificerede indsigelser om kravets eksistens eller størrelse og fordringshaveren undlader at søge tvisten om kravet afklaret. Fordringshaveren vil således reelt kunne få hele gælden inddrevet, uden at det afklares om gælden f.eks. er opgjort korrekt.

Det foreslås på denne baggrund, at restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af en vurdering af indsigelserne skal kunne beslutte at stille inddrivelsen i bero, indtil fordringshaveren har fået afklaret tvisten med skyldner.

Det foreslås endvidere, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne tilbagesende fordringen til fordringshaveren, hvis fordringshaveren ikke søger tvisten med skyldner afklaret inden rimelig tid.

Der henvises til lovforslagets § 2.

3.2. Tidspunktet for overdragelse af fordringer

3.2.1. Gældende ret

Efter de gældende regler overdrages fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Hvis forholdene i særlig grad taler derfor, kan fordringen dog overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedr. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig - i fordringshavernes interesse - sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende.

Inden overdragelse af fordringen til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen. I praksis foretages underretningen som en del af rykkerproceduren, således at underretningen foretages i forbindelse med at der rykkes for betaling af fordringen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslag L 112 FT 2005/2006, jf. lov nr. 429 af 6. juni 2006.

3.2.2 Lovforslagets udformning

Det foreslås, at ændre reglerne således at underretning af skyldner om overdragelsen kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Fordringshaveren kan i disse særlige situationer overdrage fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på foretagelse af arrest eller indgivelse af konkursbegæring eller anvendelse af andet inddrivelsesmiddel uden først at underrette skyldner om, at fordringen vil blive overdraget til inddrivelse.

Forslaget er begrundet i, at der i særlige situationer kan være behov for at handle hurtigt for at sikre det offentlige krav f.eks. ved foretagelse af arrest, ved foretagelse af udlæg uden forudgående underretning, jf. retsplejelovens § 486 og § 493 eller indgivelse af konkursbegæring, f.eks. i sager, hvor der optræder økonomisk kriminalitet eller for uforfaldne krav konstateret i forbindelse med kontrol i en virksomhed. I sådanne særlige situationer, der overvejende kan opstå i forhold til fordringer, som vedrører virksomheder, bør formelle regler om underretning af skyldner om overdragelsen af fordringen til inddrivelse ikke hindre en effektiv inddrivelse eller forårsage tab for det offentlige.

Der henvises til lovforslagets § 2.

3.3. Bagatelgrænse

3.3.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke regler om en beløbsmæssig mindstegrænse for overdragelse af fordringer. Det indebærer, at fordringshaveren kan overdrage fordringer af helt bagatelagtig størrelse til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

3.3.2. Lovforslagets udformning

Det foreslås, at udvide den bemyndigelse, hvorefter Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, til også at omfatte adgang til at fastsætte en bagatelgrænse for overdragelse af fordringer til inddrivelse. Omkostningerne ved modtagelse, registrering og inddrivelse af beløb af helt bagatelagtig størrelse vil let kunne overstige det beløb, der søges inddrevet. For ikke unødigt at anvende ressourcer på administration af helt bagatelagte restancer foreslås det, at Skatteministeren kan fastsættes et mindstebeløb for størrelsen af de restancer, der kan overdrages til inddrivelse. Det forudsættes, at beløbsgrænsen i udgangspunktet vil blive fastsat til 100 kr. inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvilket svarer til omkostningerne ved oprettelse af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden og udsendelse af et påkrav. Der henvises herved til bemærkningerne vedrørende harmonisering af gebyrer i lovforslag L 209 FT 2006-2006, jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Der henvises til lovforslagets § 2.

3.4 Lønindeholdelse

3.4.1 Gældende ret

I dag findes reglerne om lønindeholdelse i kildeskattelovens § 73. Indeholdelse efter kildeskattelovens § 73 sker med en procentdel af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skatteyderen det nødvendige til eget og familiens underhold.

En række særlove hjemler adgang til lønindeholdelse efter kildeskattelovens regler. Reglerne for lønindeholdelse findes således for en række fordringstyper i særlove, der henviser til kildeskattelovens lønindeholdelsesregler.

Lønindeholdelse kan foretages, hvis en skatteyder eller skyldner ikke inden det tidspunkt, da udlæg kan begæres, har betalt det, der skyldes.

Lønindeholdelse kan i dag foretages for skatte- og afgiftskrav, der er nævnt i kildeskattelovens § 73 samt en lang række andre offentlige krav, hvor hjemlen findes i de enkelte særlove. Der er ikke hjemmel til lønindeholdelse for civilretlige krav.

Efter gældende regler kan indeholdelsesprocenten ved lønindeholdelse gradueres efter nettoindkomstens størrelse. Skatteministeren er bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om sammenhængen mellem nettoindkomsten og indeholdelsesprocenten. Der er fastsat nærmere regler herom i inddrivelsesbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 420 af 21. maj 2008 .

3.4.2 Lovforslagets udformning

Det foreslås, at flytte hjemlen til lønindeholdelse fra kildeskattelovens § 73 og fra de særlove, der hjemler lønindeholdelse efter kildeskattelovens regler, til denne lov. De fordringstyper, der kan inddrives ved lønindeholdelse opregnes i et bilag til loven, så der skabes et samlet overblik over hvilke fordringstyper, der kan inddrives ved lønindeholdelse. Herved understøttes målsætningen om ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer i relation til lønindeholdelse. Ændringen vil indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved afgørelser om lønindeholdelse alene skal henvise til én lov.

Det foreslås, at der skal være hjemmel til lønindeholdelse for de samme krav, som i dag kan inddrives ved lønindeholdelse. I kildeskattelovens § 73 er opregnet de personlige skattekrav, der kan lønindeholdes for. Derudover er der i en række særlove ved henvisning til kildeskatteloven hjemlet adgang til lønindeholdelse for de krav, der omfattes af den pågældende særlov. Der er således i dag hjemmel til lønindeholdelse for de fleste offentligretlige fordringstyper. Der er dog enkelte offentligretlige krav, der ikke kan inddrives ved lønindeholdelse i dag. Det gælder f. eks gebyr for spilleautomater og gebyr og renter efter lov om planteskadegørere. Disse krav er imidlertid tillagt udpantningsret. Disse krav vil blive tillagt hjemmel til inddrivelse ved lønindeholdelse.

Det foreslås endvidere, at ændre reglen om at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter nettoindkomstens størrelse til at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter A- nettoindkomstens størrelse. Forslaget skal ses i lyset af reglerne om e-indkomst. Lønindeholdelse foretages herefter via det almindelige skattekort ved at A-skattetrækprocenten forhøjes. Den procentsats, som forhøjelsen sker med, fremkommer på grundlag af omregning af en trækprocent, der er beregnet på grundlag af nettoindkomsten. Den årlige nettoindkomst opgøres som den årlige bruttoindkomst inkl. positiv kapitalindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetaling, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, SP-bidrag, ATP og skat. Med henblik på at kunne anvende aktuelle oplysninger om skyldnerens indkomst fra e-indkomstsyste­met foreslås det at ændre

reglerne således, at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter A-nettoindkomstens størrelse. A-nettoindkomsten opgøres uden positiv kapitalindkomst, da der ikke i e-indkomstregisteret er månedlige oplysninger om kapitalindkomsten. A-nettoindkomsten opgøres således som en periodisk bruttoindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetaling, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, SP-bidrag, ATP og skat. Ændringen vil sikre, at afgørelser om lønindeholdelse foretages på grundlag af aktuelle oplysninger om indkomstforholdene til forskel fra i dag, hvor beregningsgrundlaget for lønindeholdelsesprocenten er det seneste afsluttede indkomstår (seneste årsopgørelse). Ændringen vil indebære, at grundlaget for lønindeholdelse for personer med positiv kapitalindkomst, vil blive mindre. Imidlertid er der for denne persongruppe mulighed for at foretage udlæg i selve kapitalen. Bemyndigelsen til skatteministeren justeres i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 10.

3.5 Udpantningsret og udlæg

3.5.1 Gældende ret

Reglerne om udpantningsret findes i dag i lov om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig samt i en lang række særlove. Udpantningsretten betyder, at myndigheden ikke behøver at få dom for sit krav, men at der umiddelbart kan foretages udlæg. Udpantningsret er en ordning, der er administrativt hensigtsmæssig for det offentlige og billig for den pågældende borger. Af retssikkerhedsmæssige grunde er udpantningsret derfor normalt alene tillagt offentlige myndigheder for så vidt angår krav, som på forhånd kun undtagelsesvis må forventes at give anledning til bevismæssige eller retlige tvister.

3.5.2 Lovforslagets udformning

Det foreslås, at flytte hjemlen til udpantning fra udpantningsloven og særlovene til denne lov, således at målsætningen om ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer opfyldes vedrørende udpantningsret. Det vil være de samme fordringer, som i dag er tillagt udpantningsret, der efter forslaget tillægges udpantningsret. Der er dog enkelte krav, der i dag ikke er tillagt udpantningsret, som ved lovforslaget tillægges udpantningsret. De krav, der drejer sig om har imidlertid hjemmel til lønindeholdelse. Det er følgende krav: Krav efter udlændingeloven §§19 og 20, forfaldne beløb efter lov om EU-forordninger om markedsordninger og skyldig stempelafgift. Fordringerne opregnes i et bilag til loven. Af retssikkerhedsmæssige grunde foreslås udpantningsretten alene tillagt offentligretlige krav. Civilretlige krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden tillægges således efter forslaget ikke udpantningsret.

Der henvises til lovforslagets § 11.

3.6 Eftergivelse

3.6.1 Gældende ret

Opkrævningsloven

Med udgangspunkt i forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering), lovforslag nr. L 10 fremsat den 23. februar 2005, jf. lov nr. 365 af 24.

maj 2005 blev reglerne i opkrævningslovens § 15 om eftergivelse tilsvarende præciseret ved lov nr. 431 af 6. juni 2005 om ændring af forskellige love, således at bestemmelserne om eftergivelse svarer til konkurslovens gældssaneringsregler, dog at bestemmelserne alene giver mulighed for at eftergive gæld til det offentlige.

Reglerne går i korthed ud på, at gæld til det offentlige kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til - og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til - at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Eftergivelse kan i almindelighed ikke finde sted, såfremt

- skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede,
- skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld
 - er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser,
 - er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation,
 - er stiftet med henblik på forbrug eller
 - er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk,
- en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold,
- skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor,
- skyldneren har indrettet sig med henblik på eftergivelse, eller
- skyldneren stifter ny gæld til det offentlige efter, at eftergivelsessag er indledt.

Ved afgørelse om eftergivelse skal der lægges vægt på gældens alder.

Da en afgørelse om eftergivelse af gæld alene kan omfatte gæld til det offentlige, skal der endvidere lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer. Er forholdet det, at skyldneren overvejende har gæld til private, vil skyldneren kunne søge om gældssanerings sag ved skifteretten.

Derudover kan eftergivelse nægtes, såfremt der foreligger andre omstændigheder, der taler afgørende imod hel eller delvis eftergivelse.

De nærmere regler vedrørende afdragsvis betaling af en ikke eftergiven del af gælden, herunder fastsættelsen af afdragene og afdragsperiodens længde er fastlagt i inddrivelsesbekendtgørelsen udstedt af skatteministeren. Reglerne er afstemt med de regler, der er fastsat i gældssaneringsbekendtgørelsen.

Reglerne er som nævnt helt parallelle med gældssaneringsreglerne i konkursloven, bortset fra at der alene er mulighed for at eftergive gæld, der inddrives eller kan inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Der ligger heri, at reglerne administreres i overensstemmelse med skifteretternes praksis vedrørende gældssanering.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til justitsministerens lovforslag nr. L 10 om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering) FT 2004-05, jf. lov nr. 365 af 24. maj 2005.

Udover de regler i opkrævningsloven, der svarer til gældssaneringsreglerne, er der i opkrævningslovens § 15 stk. 6 og kildeskattelovens § 73 D adgang til at eftergive gæld, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor. Disse regler administreres i dag ganske restriktivt og anvendes fortrinsvist i tilfælde, hvor der foreligger myndighedsfejl, force majeure eller force majeure lignende situationer.

En række særlove hjemler adgang til eftergivelse efter opkrævningslovens regler. Reglerne om eftergivelse findes således i særlove, der henviser til, at gæld efter særloven kan eftergives efter reglerne i opkrævningsloven.

Udover disse generelle bestemmelser om eftergivelse af gæld til det offentlige findes der særregler om eftergivelse af studiegæld og en forsøgsordning om eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper. Desuden findes der i straffuldbyrdelseslovens § 91, stk. 4, en bemyndigelse til, at skatteministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om eftergivelse af bøder m.v. Bemyndigelsen er udmøntet i Inddrivelsesbekendtgørelsen, der fastsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om eftergivelse af bøder og konfiskationsbeløb.

Særregler om eftergivelse

Eftergivelse af studiegæld

Statsgaranterede studielån kunne ydes i perioden 1964 til 1989, men blev efter en overgangsordning endeligt afskaffet i 1993. Lånene blev ydet af låntagernes pengeinstitut mod en statslig garanti på 100% af lånebeløbet inkl. renter og omkostninger.

Med henblik på at lette situationen for personer med store statsgaranterede studielån har Folketinget tidligere vedtaget to ordninger, nemlig tilskudsordningen og eftergivelsesordningen.

Tilskudsordningen indebærer, at låntager kan få hjælp til tilbagebetaling af statsgaranteret studiegæld. Tildelingen sker på grundlag af en beregning, hvor studiegældens størrelse og låntagers indkomst- og formueforhold sammenholdes.

Eftergivelsesordningen indebærer, at låntager 9 år efter, at uddannelsen er afsluttet eller afbrudt, kan søge om at få eftergivet sin studiegæld helt eller delvist. Hel eller delvis eftergivelse kan bevilges, hvis låntager på grund af økonomiske, erhvervsmæssige eller sociale forhold ikke kan betale gælden tilbage.

Både reglerne om tilskud til tilbagebetaling af statsgaranterede studielån og reglerne om eftergivelse af studiegæld har baggrund i, at de statsgaranterede studielån i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne blev forrentet med meget høje rentesatser. Rentesatser på 18-20% var ikke ualmindelige.

3.6.2 Lovforslagets udformning

Det foreslås, at flytte hjemlen til eftergivelse af gæld til det offentlige fra opkrævningsloven til denne lov og udvide reglerne til at omfatte al gæld, der inddrives eller vil kunne inddrives af det offentlige, således at

målsætningen om ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer opfyldes vedrørende eftergivelse.

Eftergivelsesadgangen omfatter således både gæld, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse og anden gæld til det offentlige, som fordringshaveren har undladt at overdrage til inddrivelse f.eks. fordi fordringshaveren har tilladt afdragsvis betaling eller henstand på gælden.

Med udvidelsen af reglerne vil fordringstyper, hvor der i dag ikke er hjemmel til eftergivelse blive omfattet af reglerne. Det gælder således f.eks. gæld vedrørende sagsomkostninger i straffesager og civilretlige krav f.eks. erstatninger for hærværk samt tvangsbøder.

Formålet med at skabe mulighed for eftergivelse af alle gældstyper er at sikre, at skyldner kan få en samlet ordning for al gæld til det offentlige. Hvis der er særlige fordringstyper, som ikke kan omfattes af en eftergivelsesordning, kan formålet med eftergivelsen forspildes, idet skyldner trods eftergivelse af en del af gælden fortsat vil være i en økonomisk trængt situation.

De generelle regler sikrer dog at eftergivelse i almindelighed ikke kan finde sted, hvis en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold.

Det foreslås, at bestemmelsen om at der skal lægges vægt på, hvorvidt skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer ændres således, at restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis skyldneren har anden betydelig gæld, kan nægte eftergivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i denne situation henvise skyldner til at søge om gældssanering efter konkurslovens regler. Udgangspunktet bliver herved, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive offentlig gæld, selvom skyldner overvejende har gæld til private, men efter en konkret vurdering kan give afslag på eftergivelse på grund af gældssammensætningen og henvise skyldner til i stedet at søge gældssanering ved skifteretten. Skyldner skal således henvises til at søge gældssanering ved skifteretten, når det vurderes, at det kun er gennem en gældssanering, at skyldner kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold. Bestemmelsens anvendelsesområde vil være tilfælde, hvor de private kreditorer reelt har opgivet at inddrive gælden, således at det alene er gælden til det offentlige, der er et problem for skyldner. Udgangspunktet vil imidlertid fortsat være, at skifteretten behandler sager, hvor skyldner har gæld både til private og offentlige kreditorer, mens restanceinddrivelsesmyndigheden behandler sager om eftergivelse, når skyldner primært har gæld til det offentlige.

Bestemmelsen i § 15, stk. 6, foreslås i forbindelse med flytningen af bestemmelsen til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, justeret med henblik på en udvidelse af anvendelsesområdet. Bestemmelsen, der giver mulighed for eftergivelse, når *ganske* særlige forhold taler derfor, foreslås ændret, så der kan ske eftergivelse, når særlige forhold taler derfor. Bestemmelsen administreres meget restriktivt og anvendes kun ved myndighedsfejl, ved force majeure og i force majeure lignende situationer. Med den ændrede formulering er det hensigten, at bestemmelsen skal kunne anvendes til eftergivelse i videre omfang end hidtil i situationer, hvor der er særlige forhold, der taler for eftergivelse, men hvor eftergivelse ikke kan ske efter de øvrige regler i opkrævningsloven, som ligeledes flyttes til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den nuværende adgang til eftergivelse i tilfælde af myndighedsfejl, force majeure og force majeure lignende forhold foreslås

opretholdt. Herudover kan særlige forhold f.eks. også være situationer, hvor det, selvom der ikke foreligger økonomisk trang på grund af sociale forhold eller andre særlige forhold, vil være urimeligt at give afslag på en ansøgning om eftergivelse og dermed opretholde skyldforholdet.

Derudover vil der kunne være særlige forhold, der kan begrunde hel eller delvis eftergivelse af gæld til det offentlige, når gældens beskaffenhed eller omstændighederne ved dens tilblivelse sammenholdt med skyldnerens situation medfører, at skyldneren vil kunne opnå en væsentlig varig forbedring af sin situation.

Det kan f.eks. være situationer, hvor det vurderes, at gælden til det offentlige er en betydelig barriere for at opnå varig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Et andet eksempel på særlige forhold kan være, at skyldneren ikke inden for de nærmeste år er i stand til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, men ved tilvejebringelse af midler fra 3. mand bliver i stand til at betale en betydelig del af gælden, hvorved han kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold.

Et yderligere eksempel på en situation, hvor det kan virke urimeligt at give afslag på en ansøgning om eftergivelse af gæld, kan være eftergivelse af skattekravet vedrørende indsamlinger eller legater til godgørende formål, der vil forspildes, hvis kravet vedrørende skat fastholdes. Det kan f.eks. være folkeindsamlinger til en operation, der kun kan udføres i udlandet, indsamlinger til en dusør for oplysninger, der kan føre til, at en forsvundet person bliver fundet eller et legat til sanering af gæld.

Det foreslås i det hermed samtidig fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love, at særreglerne om tilskud til tilbagebetaling af statsgaranterede studielån og om eftergivelse af studiegæld ophæves. Reglernes formål var at lette situationen for personer med store statsgaranterede studielån og var begrundet i det høje renteniveau i 1970erne og begyndelsen af 1980erne. I 1998 blev der mulighed for, at lade Økonomistyrelsen overtage lånene på samme vilkår, som pengeinstitutternes. Renten på disse lån blev herefter fastsat i forhold til Ciborrenten for 6 måneder. Renten er pt. på 5 %. De fleste pengeinstitutter har rentemæssigt lagt sig tæt op af Økonomistyrelsens renteniveau. Renten på de lån, der misligholdes, er pt. 5,5 %. Muligheden for at optage statsgaranterede studielån ophørte i 1993. Denne type lån har således ikke kunnet optages de seneste 15 år. Dette sammenholdt med, at garantien og den normale afviklingsperiode er 15 år, gør at reglerne nu foreslås ophævet.

Antallet af tilbageværende statsgaranterede studielån er stærkt faldende. Lån under ordinær afvikling er således faldet fra 3.311 i 2005 til 1.162 i 2008. Heraf er der alene 131 lån, der fortsat er i et pengeinstitut, mens 1031 administreres i Økonomistyrelsen. Antallet af misligholdte statsgaranterede lån er i samme periode faldet fra 12.313 til 9.323.

I konsekvens af at antallet af statsgaranterede studielån falder, falder også antallet af personer, der får tilskud til tilbagebetalingen. Antallet af tilskudsmodtagere udgjorde i tilskudsåret 2005/2006 402. I tilskudsåret 2008/2009 er dette antal faldet til 131 personer. Det samlede tilskudsbeløb udgør ca. 2 mio. kr. svarende til gennemsnitligt 15.000 kr. årligt pr. tilskudsmodtager. Antallet af

personer, der i 2007 fik studiegæld eftergivet helt eller delvist, udgjorde 777. I alt blev der eftergivet for 140 mio. kr.

Forslaget om ophævelse af særreglerne vedrørende studiegæld skal ses som et led i harmoniseringen af eftergivelsesreglerne.

Studiegæld vil fortsat kunne eftergives efter de generelle regler om eftergivelse, hvor adgangen til eftergivelse samtidig foreslås udvidet.

3.7 Afbrydelse af forældelse og afskrivning af gæld i forhold til skyldner

3.7.1 Gældende ret

Udgangspunktet i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse er, at fordringer samt renter og omkostninger, som inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden skal forsøges inddrevet ved anvendelse af samtlige de inddrivelsesmidler, lovgivningen stiller til rådighed.

En statslig fordring kan afgangsføres i statsregnskabet efter budgetvejledningens regler herom. Fordringen er fortsat retskraftig i forhold til skyldner. Fordringer, der er afgangsført i statsregnskabet, skal som udgangspunkt fortsat holdes i live. Det vil sige, at der skal foretages forældelsesafbrydende skridt for at hindre, at der indtræder forældelse. Indbetalinger på afgangsførte fordringer posteres som en ekstraordinær indtægt i statsregnskabet.

En fordring, der helt eller delvist er ophørt, f.eks. som følge af eftergivelse, forældelse eller akkord, afskrives endeligt. Det vil sige, at fordringen ikke længere er retskraftig i forhold til skyldner.

Der er i dag forskellige regler og praksis for afskrivning af fordringer afhængig af fordringstype. De regler og den praksis, der var gældende før samlingen af restancer i restanceinddrivelsesmyndigheden finder således fortsat anvendelse.

Statslige fordringer

Det fremgår af Budgetvejledningen, afsnit 2.4.6, at udgifter til afskrivning eller nedskrivning af en fordring kan afholdes, når fordringen er overdraget til SKAT til inddrivelse. For fordringer, som ikke er afskrevne, kan udgifter afholdes, når det er konstateret, at inddrivelsen helt eller delvist er udelukket. Vedrørende afskrevne fordringer skal der med passende mellemrum og inden forældelsesfristens udløb indhentes oplysninger om skyldnerens økonomi med henblik på eventuel genoptagelse af inddrivelsen. Dette gælder dog ikke, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger.

Arbejdsmarkedsbidrag, skatte-, told-, afgifts-, og administrative bøder

Der er administrativt fastsat nærmere regler for endelig afskrivning af arbejdsmarkedsbidrag, skatte-, told-, afgifts-, og bødebeløb samt renter og omkostninger. Reglerne fremgår af SKATs Inddrivelsesvejledning. I tilfælde, hvor inddrivelsen skønnes forgæves på længere sigt, eller omkostningerne forbundet med inddrivelsen må anses for uforholdsmæssigt store, kan SKAT, som

restanceinddrivelsesmyndighed efter en konkret vurdering endeligt afskrive en fordring bestående af

- Arbejdsmarkedsbidrag
- Personskatter
- Restancer vedrørende afmeldte afgiftspligtige virksomheder (Told, moms, øvrige afgifter, A-skatter, renter og omkostninger)

efter de nedenfor nævnte regler.

Beløbsgrænserne vedrører den samlede fordring inkl. renter og omkostninger.

- Samlede fordringer på højst 1.000 kr. kan endeligt afskrives, når der forgæves er rykket for beløbet mindst én gang.
- Fordringer på 1.001 kr. - 5.000 kr. skal forsøges inddrevet. Såfremt inddrivelsesforsøg er forgæves, skal der, tages stilling til, om der skal foretages et nyt inddrivelsesforsøg. Såfremt inddrivelsen skønnes at være udsigtsløs eller forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger, kan beløbet endeligt afskrives.
- Fordringer på 5.001 kr. - 25.000 kr. skal forsøges inddrevet. Såfremt inddrivelsesforsøg er forgæves, undersøges én gang årligt muligheden for lønindeholdelse, indtil der under hensyn til forældelsesfristen skal tages stilling til, om der skal foretages et nyt inddrivelsesforsøg. Såfremt inddrivelsen skønnes at være udsigtsløs eller forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger, kan beløbet endeligt afskrives.
- Fordringer på over 25.001 kr. må som udgangspunkt ikke endeligt afskrives. Dette gælder dog ikke, hvis inddrivelsen må anses for åbenbart formålsløs eller er forbundet med uforholdsmæssige omkostninger/ressourceanvendelse set i lyset af restancens størrelse, alder og beskaffenhed i øvrigt.
Disse beløb afgangsføres som uerholdelige, og umiddelbart før fordringen forældes, vurderes det, om inddrivelsen stadig vil være formålsløs eller forbundet med uforholdsmæssigt store omkostninger. Hvis dette er tilfældet, undlades yderligere inddrivelseskridt, således at kravet forældes, hvorefter det endeligt kan afskrives. I modsat fald foretages inddrivelseskridt for at afbryde forældelsen.

Fordringer for igangværende virksomheder på under 1.000 kr. kan en gang årligt endeligt afskrives, når der er forløbet mindst 6 måneder efter, at rykning for fordringen har fundet sted. Dette gælder ikke egne arbejdsmarkedsbidrag og personskatter. SKAT er bemyndiget til ikke at foretage skønsmæssige tilsvær og foreløbige fastsættelser vedrørende afgiftspligtige juridiske personer, hvor enhver aktivitet er ophørt, og direktion og eventuel bestyrelse er forsvundet eller fraflyttet til udlandet (teknisk afmelding).

Øvrige statslige restancer (statslige restancer bortset fra restancer vedrørende skat, arbejdsmarkedsbidrag, moms, told og afgifter).

Det fremgår af tekstanmærkning nr. 104 til finansloven 2006, § 9, at skatteministeren kan lade usikrede fordringer, der måtte restere efter salg af pantsatte aktiver, og andre statslige fordringer udgå af regnskabet som uerholdelige efter en periode på 20 år, selv om forældelse ikke måtte være indtrådt. Skatteministeren kan desuden inden udløbet af den 20-årige periode træffe aftale med debitor om afgørelse af sådanne skyldforhold med betaling af et mindre beløb.

Kommunale krav

Der findes for så vidt angår kommunale krav i lovgivningen enkelte bestemmelser om afskrivning af krav. Som eksempel herpå kan nævnes § 51, stk. 1, i boligstøtteloven (lov nr. 552 af 2. juni 2006) hvorefter ”Inddrivelsesmyndigheden kan afskrive tilbagebetalingskravet, når det skønnes, at der inden for en rimelig årrække efter kravets fremsættelse ikke er økonomisk mulighed for et gennemføre kravet. Afgørelsen kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.”

Bortfald af fordringer

Herudover findes der i lovgivningen enkelte bestemmelser om bortfald af en fordring. Som eksempel herpå kan nævnes § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1056 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik. I henhold til denne bestemmelse bortfalder et tilbagebetalingskrav når der er gået 5 år efter hjælpens ophør uden, at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Civilretlige krav

Restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver krav, der hviler på et privatretligt eller civilretligt grundlag. Som eksempel på sådanne krav kan nævnes børne- og underholdsbidrag, det ligger udover normalbidraget. Kommunen kan ikke forskudsvis udlægge denne type af bidrag. Restanceinddrivelsesmyndigheden har imidlertid pligt til, at være den bidragsberettigede part behjælpelig med inddrivelsen af misligholdte bidrag. Endvidere inddriver restanceinddrivelsesmyndigheden krav, som en offentlig myndighed har enten i form af et erstatningskrav udenfor kontrakt, fordi en borger har begået en erstatningspådragende handling i forhold til den offentlige myndighed, eller et erstatningskrav indenfor kontrakt, fordi en kontrakt som den offentlige myndighed har indgået er misligholdt. Der er ikke i den nuværende lovgivning eller praksis adgang til at restanceinddrivelsesmyndigheden kan afskrive sådanne krav. Denne kompetence tilkommer alene den enkelte fordringshaver.

Bøder

Der findes ikke egentlige afskrivningsregler vedrørende bøder i henhold til straffeloven. Derimod findes der specielle regler om forældelse af bøder. Efter straffelovens § 97 a, stk. 1, forælder bøder på 10.000 kr. og derunder på 5 år, mens forældelsesfristen på bøder over 10.000 kr. er 10 år, medmindre der forinden er indgivet begæring om udlæg. Det gælder dog for bøder, at udlæg foretaget inden forældelsesfristens udløb alene afbryder forældelsen, hvis udlægget fremmes til auktion uden ugrundet ophold.

3.7.2 Lovforslagets udformning

Det foreslås, at indføre regler, der i videre omfang end det er tilfældet i dag, giver mulighed for, at fordringer kan afskrives i forhold til skyldner. Den samlede restancemasse, som er til inddrivelse i

restanceinddrivelsesmyndigheden, udgør i dag ca. 47 mia. kr. Imidlertid er en betydelig del af denne restancemasse reelt ikke inddrivelig. Ved at afbryde forældelsen kan fordringer holdes retskraftige i adskillige år, selvom fordringerne ikke kan forventes tilbagebetalt hverken helt eller delvist.

Formålet med at fastsætte regler om afskrivning og regler om hvornår afbrydelse af forældelse kan undlades og fordringer dermed ophøre i forhold til skyldner er, at harmonisere reglerne om afskrivning, så det sikres, at der gælder samme regler og praksis for afskrivning uanset fordringens art. Det er endvidere formålet, at sikre at der fokuseres på de restancer, der reelt er mulighed for at inddrive, og at der ikke anvendes unødige ressourcer på at holde ikke-inddrivelige fordringer i live. Faste regler for afskrivning af restancer vil således være et væsentligt element i en effektiv restanceinddrivelse. I det omfang, der systemmæssigt vil være mulighed for at overvåge skyldners økonomiske forhold og registrere de inddrivelsesmidler, der er anvendt for at inddrive fordringen, vil det være muligt automatisk at vurdere, om en fordring vil kunne inddrives, og om der skal foretages afbrydelse af forældelse, eller om fordringen kan ophøre i forhold til skyldner. Det er således ikke hensigten, at der for hvert enkelt fordring umiddelbart forud for at der vil indtræde forældelse skal foretages en konkret og manuel vurdering af om, der skal foretages forældelsesafbrydende skridt. Det forudsættes derimod, at det systemmæssigt skal sikres, at alle fordringer inddrives med de inddrivelsesmidler, der vil være de sædvanlige for den pågældende fordring. Yderligere forudsættes det, at dette vil indebære, at der inddrivelsesmæssigt er foretaget, det der er muligt, og at der derfor kan ske systemmæssig afskrivning af restancer, der ikke er inddrivelige, når disse forældes. Det foreslås derfor, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler for, hvornår afbrydelse af forældelse kan undlades.

De kriterier, der vil indgå i vurderingen af, om en fordring skal holdes i live eller ophøre kan bl.a. være: om der er sket betaling på fordringen, om fordringen har været forsøgt inddrevet med sædvanlige inddrivelsesmidler, om skyldner har betalingsevne, om skyldner ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen f.eks. fortrinsret i fast ejendom. Det er således hensigten, at der ved fastsættelse af kriterierne tages udgangspunkt i, om inddrivelse af gælden er åbenbar formålsløs eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger i stedet for, som det i dag er tilfældet for visse fordringstyper, i gældens størrelse

De fleste krav, der er til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, forældes efter 3 år. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden inden for denne periode overfor skyldner har afgivet påkrav om betaling eller fastsat en afdragsordning, rykket for betaling, forsøgt lønindeholdelse og undersøgt om der er aktiver, der kan foretages udlæg i, uden at dette har ført til nogen form for indbetaling på gælden, skal der for disse krav som udgangspunkt ikke ske afbrydelse af forældelsen.

Forældelse afbrydes ved skyldners erkendelse og ved lønindeholdelse. Det indebærer, at der almindeligvis sker afbrydelse af forældelsen på krav, der er under afvikling eller inddrives ved lønindeholdelse. Der indtræder derfor ikke forældelse for de krav, hvor inddrivelsen fører til indbetalinger på gælden enten ved afdragsordninger eller ved lønindeholdelse.

Hvis skyldner har aktiver, der kan foretages udlæg i, vil der blive foretaget udlæg, hvorved forældelsen afbrydes. Forslaget indebærer således ikke, at fordringer, der vil kunne inddrives på længere sigt, afskrives.

Afskrivningsbestemmelsen skal finde anvendelse for alle krav, der tilkommer det offentlige og inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset hvem der er fordringshaver for kravet.

Bestemmelsen skal således også finde anvendelse for kommunale og sociale krav, hvor der i dag ikke eksisterer hjemmel til afskrivning. Derimod skal bestemmelsen ikke finde anvendelse på private og udenlandske krav.

3.8 Klage

3.8.1 Gældende ret

Fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal være uomtvistede. Det indebærer, at fordringshaveren skal sørge for at evt. tvister om kravets eksistens eller størrelse skal være afklaret inden en fordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse. Hvis det først kommer frem efter overdragelsen, at skyldner har indsigelser mod kravets eksistens eller størrelse, f.eks. i forbindelse med restanceinddrivelsesmyndighedens første henvendelse til skyldner, sender restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelserne til fordringshaveren til afklaring. Denne snitflade har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Landsskatteretten kan behandle spørgsmål om kravets eksistens eller størrelse.

Indsigelser vedrørende kontrolafgifter om berettigelsen af en afgørelse om lønindeholdelse og om en gennemført modregning behandles af fogedretten. Fogedretten træffer endvidere afgørelse om kravets berettigelse. Reglerne findes i dag i de særlove, der fastsætter regler om kontrolafgiften.

3.8.2 Lovforslagets udformning

For at præcisere og fjerne tvivl om, hvorvidt Landsskatteretten kan træffe afgørelse om kravets eksistens og størrelse, foreslås det, at bestemmelsen om klage til Landsskatteretten præciseres, således at det direkte af bestemmelsen fremgår, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer kan indbringes for Landsskatteretten, herunder om kravets eksistens og størrelse, når dette spørgsmål vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration.

Indsigelser om kravets eksistens eller størrelse kan opstå længe efter overdragelsen og vedrøre selve inddrivelsesforløbet. Eksempelvis kan spørgsmålet blive rejst i forbindelse med en klage over modregning, hvor skyldner gør gældende, at fordringen eller en del af fordringen er betalt til restanceinddrivelsesmyndigheden, og at modregning for den pågældende fordring derfor er uberettiget eller delvist uberettiget. Et andet eksempel, hvor spørgsmålet om kravets eksistens eller størrelse relaterer sig til restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesarbejde, kan være i forbindelse med forældelse. Hvis skyldner i en klage gør gældende, at kravet ikke eksisterer, fordi der er indtrådt forældelse, vil spørgsmålet herom kunne relatere sig til restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesarbejde, hvis forældelse er indtrådt eller hævdes at være indtrådt efter at fordringen er overdraget. Om kravet eksisterer eller er ophørt ved forældelse vil således kunne bero på, om restanceinddrivelsesmyndigheden har afbrudt forældelsen. I disse situationer vil det være naturligt, at Landsskatteretten kan tage stilling til indsigelser om kravets eksistens eller størrelse, da spørgsmålet vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesarbejde. Det ville være både urimeligt og uhensigtsmæssigt, hvis det var fordringshaveren, der skulle søge sådanne tvister afklaret.

Reglerne om indsigelser om kontrolafgifter foreslås flyttet fra færdselsloven, radio- og fjernsynsloven, lov om jernbane, lov om trafikskaber og lov om buskørsel til denne lov.

Baggrunden for at flytte reglerne, er at indsigelser skal fremsættes over for restanceinddrivelsesmyndigheden. Det findes derfor naturligt, at reglerne placeres sammen med de øvrige klageregler i Inddrivelsesloven.

4. Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner

Forslaget indebærer en mindre effektivisering af inddrivelsen af gæld til det offentlige.

5. Administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner

Forslaget indebærer mindre administrative lettelser for staten.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser, og det bør derfor ikke forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

8. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Høring

Et udkast til lovforslag er den 3. juli 2008 med høringsfrist den 25. august 2008 sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Handel og Service, Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Landbrug, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Told & Skatteforbund, Datatilsynet, Den Danske Skatteborgerforening, Finansrådet, Finanstilsynet, Forbrugerrådet, Foreningen af pantefogeder i Danmark, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, Kommunernes Landsforening, Landbrugsraadet, Landsorganisationen i Danmark (LO), Nationalbanken, Realkreditrådet og Skatterevisorforeningen.

Lovforslaget er desuden sendt på høring i Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Justitsministeriet, Klima- og Energiministeriet, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og forebyggelse, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Statsministeriet, Transportministeriet, Undervisningsministeriet, Velfærdsministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet og i SKAT.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og	Forslaget indebærer en mindre effektivisering af inddrivelsen af gæld til det offentlige.	Ingen.

regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget indebærer mindre administrative lettelser for staten.	Ingen.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen svarer til § 1 i lov nr. 429 af 6. juni 2005. Stk. 2 blev indsat ved lov nr. 307 af 19. april 2006.

Bestemmelsen fastsætter, at lovens anvendelsesområde er samtlige fordringer med tillæg af renter, gebyrer, afgifter og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, herunder foruden fordringer, der tilkommer det offentlige, også fordringer, som det offentlige inddriver på vegne af andre f.eks. underholdsbidrag. Også udenlandske krav, der inddrives i Danmark, og danske krav, der inddrives i udlandet, skal behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden. I relation hertil finder inddrivelsesdirektivet og den nordiske bistandsaftale samt dobbeltbeskatningsaftalernes inddrivelsesbemyndigelser anvendelse.

Det ”offentlige” skal forstås bredt, således at eksempelvis fordringer fra statsvirksomheder, nettostyrede virksomheder, indtægtsdækkede virksomheder, selvejende institutioner, institutioner med mindre supplerende virksomhed og særlige fonde er omfattet af lovens anvendelsesområde. Loven dækker således både offentligretlige og civilretlige fordringer.

Bestemmelsen udvides med en bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Bemyndigelsen tænkes udnyttet til at fastsætte, at fordringer fra private kan inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, når fordringen vedrører en opgave, der udføres for det offentlige eller der i øvrigt er offentlig regulering af opgaven, f.eks. tilbagebetalingskrav fra A-kasser, krav på kontrolafgift fra trafikelskaber, fordringer fra private klagenævn og krav fra Landsbyggefonden og Byggeskadefonden samt krav fra Grundejernes Investeringsfond. Restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver allerede i dag denne type fordringer. Som følge af

ophævelsen af bestemmelser i særlove om at fordringer kan inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, vil bemyndigelsen blive udnyttet til at præciseres, at restanceinddrivelsesmyndigheden fortsat kan inddrive disse fordringstyper.

Bestemmelsen i stk. 2, omhandler en situation, hvor told- og skatteforvaltningen har modtaget en anmodning fra en udenlandsk, færøsk eller grønlandsk kompetent myndighed om bistand til at opkræve eller inddrive et skattekrav fra det pågældende land m.v. Efter dansk ret forstås ved opkrævning udsendelse af opkrævninger og regninger m.v. til borgere og virksomheder m.fl. og kontrol af, om betaling finder sted inden for den fastsatte betalingsfrist samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Inddrivelse forstås som anvendelse af lovgivningens forskellige midler til tvangsinddrivelse, som eksempelvis udpantningsret, lønindeholdelse, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring og frivillige betalingsordninger.

Bestemmelse medfører, at når en kompetent myndighed i et andet land, Færøerne eller Grønland anmoder told- og skatteforvaltningen om bistand til at inddrive et skattekrav m.v., kan told- og skatteforvaltningen anvende samme retsmidler, som den ville anvende til inddrivelse af et tilsvarende dansk krav.

Det medfører, at told- og skatteforvaltningen kan anvende dansk lovgivnings forskellige midler til tvangsinddrivelse, for eksempel frivillige betalingsordninger, lønindeholdelse, indtrædelsesret, modregning, udpantningsret og indgivelse af konkursbegæring.

Told- og skatteforvaltningen kan under hensyn til den enkelte bistandsaftale tillade betaling i rater af udenlandske skattekrav m.v.

Told- og skatteforvaltningen kan også foretage sikringsakter med henblik på at sikre muligheden for senere inddrivelse af udenlandske skattekrav m.v.

I stk. 3 fastslås, at gældende regler vedrørende opkrævning og inddrivelse vedrørende de enkelte fordringer i særlovgivningen fortsat skal finde anvendelse. Regler om opkrævning i anden lovgivning vil således fortsat gælde for de pågældende fordringstyper, ligesom der fortsat i et vist omfang vil være inddrivelsesregler i anden lovgivning, der fortsat finder anvendelse.

Der henvises til bemærkningerne til L 112, FT 2004/05 og L 115, FT 2005/06.

Til § 2

Bestemmelsen svarer til § 2 i lov nr. 429 af 6. juni 2005. Stk. 6 blev indsat ved lov nr. 346 af 18. april 2007.

I stk. 1 fastslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden er skatteministeren eller den ministeren bemyndiger dertil. Som følge af ophævelsen af bestemmelser i særlove om at fordringer kan inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden præciseres det, at restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelsen af gæld til det offentlige.

I bestemmelsen fastlægges snitfladen og kompetenceforholdet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og restanceinddrivelsesmyndigheden på den anden.

Det foreslås således, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder også rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Hvis en fordring er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet.

Det foreslås med henvisningerne til §§ 15, 27 og 28 i stk. 2 præciseret, at fordringshaveren alene behandler indsigelser, der vedrører kravets oprindelige eksistens og størrelsen af kravet, da det blev overdraget til inddrivelse. Indsigelser, der fremsættes mod et udlæg, som fremsættes over for pantefogeder, træffes af fogedretten jf. forslaget § 15. Klage over kravets eksistens og størrelse, der relaterer sig til inddrivelsen f.eks. om kravet er betalt, kan indbringes for Landsskatteretten, der træffer afgørelse herom, jf. forslaget § 27. For krav på kontrolafgifter er det fogedretten, der træffer afgørelse om kravets berettigelse, uanset om indsigelsen vedrører kravets oprindelige berettigelse eller forhold, der er indtrådt under inddrivelsen jf. forslaget § 28.

Det er en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. Det kan i praksis ske på den sidste rykkerskrivelse eller på bekræftelsen af en indgået afdragsordning eller lignende. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give skyldneren besked, hvis fordringen ”tilbagekaldes” og der ydes henstand.

Bestemmelsen foreslås endvidere udvidet, således at restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning. Udgangspunktet er fortsat, at indsigelser om kravet ikke medfører, at inddrivelsen sættes i bero. Er der imidlertid begrundet formodning for, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne sætte inddrivelsen i bero, indtil der er en afklaring om, hvorvidt kravet eksisterer og om størrelsen af kravet. Hvis tvisten mellem fordringshaveren og skyldneren ikke afklares inden rimelig tid skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne afvise, at have kravet til inddrivelse og tilbagesende det til fordringshaveren. Fordringshaveren kan på et senere tidspunkt, når kravet er uomtvistet, på ny overdrage kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

De enkelte fordringer forrentes efter gældende regler, jf. forslaget i § 1, stk. 2. Rentetilskrivningen forestås og indberettes af de enkelte fordringshavere. Skatteministeren fastsætter i medfør af den foreslåede bemyndigelse i stk. 6 nærmere regler herom bl.a. under hensyntagen til de IT-tekniske muligheder, indtil et nyt samlet restancesystem kan tages i brug.

I stk. 3 præciseres det, at de kommunale og statslige fordringshavere efter anmodning fra skyldneren har mulighed for at tillade afdragsvis betaling som led i opkrævningsarbejdet. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist (henstand), hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor f.eks. et forfaldent beløb kan afdrages i rater. Fordringshavere kan endvidere give henstand inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse.

Det er efter stk. 4 en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller - såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen.

Det foreslås, at underretning til skyldner om overdragelse af kravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, kan undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning for kravet ellers vil blive væsentligt forringet. Den absolutte hovedregel er fortsat, at fordringshaveren inden overdragelsen af fordringer til inddrivelse, skriftligt skal underrette skyldner om overdragelsen. Forslaget om, at underretning kan undlades, er alene møntet på situationer, hvor det må antages at være nødvendigt at sikre kravet ved hurtig foretagelse af udlæg.

Efter stk. 5 skal de enkelte fordringshavere, hvis de bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom. Fordringshavere kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tilbagesende sagen med henblik på, at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand. Fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen efter anmodning tilbagesendes. Fordringer omfattet af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen.

Som alternativ til en tilbagesendelse af fordringen til fordringshaveren kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tillade afdragsvis betaling eller henstand.

Hvis skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres.

Adgangen i stk. 6 til at kalde krav tilbage fra restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning skal sikre, at opkrævningsmyndigheden kan foretage modregning for en række krav, for hvilke der er fastsat særlige regler om, at modregning kan ske i nærmere angivne udbetalinger fra det offentlige.

Eksempler på sådanne bestemmelser er lov om individuel boligstøtte § 49, stk. 1, hvorefter krav på tilbagebetaling af boligstøtte kan modregnes i fremtidig boligsikring og boligydelse, § 50, stk. 1, i samme lov, hvorefter for meget udbetalt pension kan modregnes i boligstøtten og § 32 i lov om social pension, hvorefter for meget udbetalt pension og boligstøtte kan fratrækkes i pensionen.

Modregning sker i disse tilfælde som altovervejende hovedregel under opkrævningen, og kravene bliver i givet fald slet ikke oversendt til inddrivelse. Det kan imidlertid forekomme, at muligheden

for modregning først bliver aktuel efter oversendelsen af et krav til inddrivelse. Tilsvarende kan det forekomme, at opkrævningsmyndigheden først efter oversendelsen bliver opmærksom på muligheden for at modregne i løbende udbetalinger af eksempelvis boligstøtte eller pension. Med forslaget sikres, at opkrævningsmyndigheden i disse tilfælde kan kalde kravet tilbage fra inddrivelse med henblik på at gennemføre modregning for kravet.

Tilbagekaldelse er betinget af, at der består en aktuel adgang til at foretage modregning for det krav, der kaldes tilbage. Tilbagekaldelse er derimod ikke betinget af, at kravet kan dækkes fuldt ud ved den forestående modregning. Er der alene mulighed for modregning for en del af kravet, kan tilbagekaldelsen begrænses hertil.

I stk. 7 bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder om størrelsen af fordringer, der kan tillades afdragsvis betaling eller gives henstand med betalingen af, og om varigheden af betalings- og henstandsordninger. Bemyndigelsen omfatter adgang til at fastsætte regler om, at fordringer skal overdrages i elektronisk form.

Det foreslås, at udvide bemyndigelsen til skatteministeren til at omfatte adgang til at fastsætte en bagatelgrænse for størrelsen af krav, der kan overdrages til inddrivelse. Omkostningerne ved modtagelse, registrering og inddrivelse af beløb af helt bagatelagtig størrelse vil let kunne overstige det beløb, der søges inddrevet. For ikke unødigt at anvende ressourcer på administration af helt bagatelagtige restancer foreslås det, at Skatteministeren kan fastsættes et mindstebeløb for størrelsen af de restancer, der kan overdrages til inddrivelse. Det forudsættes, at beløbsgrænsen i udgangspunktet vil blive fastsat til 100 kr. inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvilket svarer til omkostningerne ved oprettelse af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden og udsendelse af et påkrav. Der henvises herved til bemærkningerne vedrørende harmonisering af gebyrer i lovforslag L 209, FT 2005/06, fremsat den 29. marts 2006 jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 112, FT 2004/05.

Til § 3

Bestemmelsen er uændret overført fra § 3 i lov nr. 429 af 6. juni 2005. Stk. 4 er indsat ved lov nr. 404 af 8. maj 2006.

Efter bestemmelsen indtræder restanceinddrivelsesmyndigheden i samtlige rettigheder og forpligtigelser, der er knyttet til de enkelte fordringer mv., til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, indberetning til kreditoplysningsbureauer, dækningsrækkefølge, indgivelse af konkursbegæring, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag og eftergivelse og henstand.

I stk. 2 præciseres det, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen.

Stk. 3 fastsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden får adgang til inden for rammerne af persondataloven og forvaltningsloven hos andre offentlige myndigheder og registre samt hos pengeinstitutter og hos Værdipapircentralen at indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold, herunder bankindeståender, renteindtægter mv., værdipapirbeholdninger, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold m.v. i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven.

Stk. 4 fastsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan få terminaladgang til nødvendige oplysninger i indkomstregisteret.

Stk. 5 fastsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter regler fastsat af skatteministeren skal stille visse oplysninger om restancer til rådighed for fordringshavere. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos restanceinddrivelsesmyndigheden, under iagttagelse af reglerne om indsamling, registrering og videregivelse af personoplysninger i forvaltningsloven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Den elektroniske videregivelse af oplysninger kan ifølge forslaget alene ske til fordringshavere/opkrævningsmyndigheder og vil være begrænset til oplysninger om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restancer, dvs. uden beløbsmæssig specifikation, i forhold til andre fordringshavere. Indtil det nye restancesystem kan tages i brug, vil de omhandlede oplysninger blive stillet til rådighed, i det omfang de eksisterende systemer indeholder og kan håndtere oplysningerne. Forskrifter, der udstedes i medfør af bemyndigelsen, vil blive sendt i høring hos Datatilsynet i henhold til persondatalovens § 57.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 112, FT 2004/05 og L120, 2005/06.

Til § 4

Bestemmelsen er uændret overført fra § 3 a i lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Bestemmelsen angiver dækningsrækkefølgen for alle krav under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Dækningsrækkefølgen, indebærer, at bødekrav og underholdsbidrag dækkes forud for andre fordringer i nævnte rækkefølge. Det betyder, at nedbringelsen af andre krav udsættes helt eller delvist fra det tidspunkt, hvor henholdsvis bødekravet eller kravet på underholdsbidrag modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Udenlandske krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, indgår i dækningsrækkefølgen på linie med danske krav.

Dækker inddrevne beløb kun delvist fordringer inden for samme kategori, dækkes fordringerne efter FIFO-princippet, dvs., at den fordring, der først er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes først.

Krav på renter behandles i relation til dækningsrækkefølgen på samme måde som hovedkravet, dvs., at renterne falder inden for den samme kategori som hovedkravet. Dog dækkes renterne forud for hovedkravet af hensyn til, at skyldners mulighed for at opnå fradrag for renter kan være betinget af, at renter for tidligere indkomstår er betalt, jf. ligningslovens § 5, stk. 8.

Dækningsrækkefølgen gælder som udgangspunkt alle beløb, der nedbringer skyldners gæld, uanset om beløbene er tilvejebragt ved en indgået afdragsordning med skyldner, lønindeholdelse, modregning eller udlæg. Reglerne i anden lovgivning finder dog anvendelse forud for de foreslåede regler om dækningsrækkefølge, jf. § 1, stk. 3.

Eksempelvis vil reglerne i retsplejelovens kapitel 45 - 47 kunne betyde, at de foreslåede regler om dækningsrækkefølge ikke finder konkret anvendelse. Eksempelvis vil et provenu fremkommet ved tvangsrealisation af det aktiv, hvori der er foretaget udlæg, dække det krav, for hvilket der først er indgivet anmodning om henholdsvis foretaget udlæg, jf. retsplejelovens § 526, stk. 1 og 2.

Ligeledes vil skyldners betaling med henblik på at afværge en udlægsforretning, jf. retsplejelovens § 496, dække krav omfattende af den varslede udlægsforretning, uanset at der vedrørende skyldner er yderligere krav under inddrivelse, der ifølge den foreslåede dækningsrækkefølge ville have fortrinsret.

Dækningsrækkefølgen gælder alene individuelle inddrivelsesskridt mod skyldner. Udlodninger i forbindelse med en samlet kreditorordning for skyldner i form af konkurs, gældssanering mv. vil derimod ikke være omfattende af dækningsrækkefølgen.

Ifølge stk. 3 kan restanceinddrivelsesmyndigheden tillade, at dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 og 2 fraviges. Forslaget sammenholdt med bestemmelsens stk. 1 og 2 indebærer, at det almindelige obligationsretlige princip om, at skyldner kan anvise beløb til betaling af en af flere fordringer hos den samme kreditor, fraviges, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner giver tilladelse til, at et beløb medgår til dækning af bestemte krav, hvorved dækningsrækkefølgen fraviges. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan give tilladelse til, at skyldner anviser sin betaling til dækning af et bestemt krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler eller andre tilfælde, hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner.

Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved vurderingen af, om en tilladelse skal gives, afveje hensynet til på den ene side skyldners interesse i, at dækningsrækkefølgen fraviges, og på den anden side hensynet til, at fordringshavernes mulighed for at få dækket udestående fordringer ikke tilsidesættes.

Tilladelse kan f.eks. gives med henblik på at sikre, at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde. Eksempelvis vil der efter omstændighederne kunne gives tilladelse til, at et krav på spiritusafgift afvikles, hvis manglende betaling af kravet vil kunne medføre fratagelse af bevilling til salg af spiritus.

Tilladelse bør derimod normalt ikke gives, hvis f.eks. forældelsesfrister vil betyde, at andre krav, der efter dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 ville have fortrinsret, fortabes. Dette er i

overensstemmelse med den nuværende retstilstand, hvorefter skyldners mulighed for at »øremærke« beløb antages at være underlagt den begrænsning, at kreditor ikke kan tvinges til at acceptere forældelse af fordringer.

I stk. 4 foreslås det, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 2. Der kan ifølge bemyndigelsen fastlægges regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor de foreslåede regler fører til, at to eller flere krav sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 209, FT 2005/06.

Til § 5

Bestemmelsen er overført fra § 3 b i lov nr. 429 af 6. juni 2005 jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Bestemmelsen fastsætter, at alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bødekraft, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten fastsættes herefter til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Den fastsatte referencesats er den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. Referencesatsen med et tillæg på 7 pct. udgør pt. 11,25 pct.

Renten i henhold til stk. 1 beregnes fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renten beregnes som en simpel rente, dvs., at der ikke beregnes rentes rente.

Forrentning efter denne bestemmelse samt tidspunktet, hvorfra renten beregnes, finder ikke anvendelse, såfremt andet er fastsat i EU-retsakter.

Harmoniseringen af renten fra det tidspunkt, hvor fordringen modtages til inddrivelse, vil ikke gribe ind i forrentningen af fordringer under opkrævning eller påvirke opkrævningsmyndighedernes beføjelser. Kravene vil således forrentes efter de respektive renteregler gældende under opkrævningen indtil den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilsvarende vil de gældende fradragsregler i lovgivningen fortsat finde anvendelse i relation til renter, der påløber under opkrævningen. Der vil eksempelvis i medfør af ligningslovens § 17 A, stk. 1, ikke – med de i bestemmelsen afgivne undtagelser – være fradragsret for renter af skatter samt told- og forbrugsafgifter for perioden, indtil kravet modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bliver fordringshaver bekendt med væsentlige ændringer i skyldners forhold, kan fordringshaver anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at en fordring tilbagesendes til fordringshaver, jf. § 2, stk. 5, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Renten vil i disse tilfælde, efter at kravet er sendt tilbage, skulle beregnes efter de renteregler, der gælder for opkrævningen.

De nye renteregler tillægges virkning for alle fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. forslaget § 20, stk. 1. Skatteministeren kan dog bestemme, at renten ikke gælder for nærmere angivne typer af fordringer, jf. forslaget § 20, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 209, FT 2005/06.

Til § 6

Bestemmelsen er overført fra § 3 c i lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Bestemmelsen fastsætter gebyr til restanceinddrivelsesmyndigheden på 140 kr. for udsendelse af rykkerskrivelser vedrørende *alle* fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1.

Endvidere fastsætter bestemmelsen, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte gebyr for oprettelse af ny fordring, tilsigelser til udlægsforretninger og iværksættelse af lønindeholdelse.

Skatteministeren fastsætter ifølge bemyndigelsen gebyrer for de angivne inddrivelseskridt, der omfatter *alle* fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Gebyret for oprettelse af ny fordring, tilsigelser til udlægsforretninger og iværksættelse af lønindeholdelse kan maksimalt fastsættes til omkostningerne forbundet ved de gebyrbelagte aktiviteter.

Det forudsættes, at gebyrerne vil blive fastlagt med udgangspunkt i niveauet for de statslige gebyrer, som i dag er omkostningsbestemt. Det forudsættes således, at gebyrerne fastsættes til 100 kr. for oprettelse af ny fordring, 200 kr. for iværksættelse af lønindeholdelse. I relation til gebyret for tilsigelse til udlægsforretning, hvor gebyret ikke i dag er omkostningsbestemt, fastsættes gebyret til det nuværende maksimale niveau på 250 kr.

Der kan i overensstemmelse med princippet om, at inddrivelseskridt skal foretages med udgangspunkt i alle krav under inddrivelse vedrørende den enkelte skyldner (saldoprincippet) alene opkræves ét gebyr for iværksættelse af det enkelte inddrivelseskridt, uanset at inddrivelsen vedrører flere krav mod den samme skyldner. Gebyr kan endvidere ikke pålægges i tilfælde, hvor der allerede er pålagt gebyr for iværksættelse af lønindeholdelse i forhold til skyldner for andre krav. Skal der for en ny fordring foretages lønindeholdelse, kan der således ikke opkræves gebyr for det nye krav, der inddrages under en verserende lønindeholdelse.

De nye gebyrer har virkning for gebyrkrav, der opstår efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. bemærkningerne til forslaget § 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 209, FT 2005/06.

Til § 7

Bestemmelsen er uændret overført fra § 3 d i lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. lov nr. 346 af 18. april 2007.

Bestemmelsen angiver dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor det offentlige foretager modregning i en udbetaling fra det offentlige. Dækningsrækkefølge indebærer, at fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, dækkes forud for andre krav, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Herefter dækkes fordringer modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækker resterende beløb andre fordringer under opkrævning.

Dækker en udbetaling kun delvist fordringer inden for den anden kategori, der omfatter alle krav modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dækkes fordringerne efter den dækningsrækkefølge, der er fastlagt i § 4.

Dækningsrækkefølgen gælder som udgangspunkt i alle tilfælde af modregning. Reglerne i anden lovgivning finder dog anvendelse forud for de foreslåede regler om dækningsrækkefølge, jf. § 1, stk. 3. Udgangspunktet er herefter, at reglerne finder anvendelse for almindelig tvungen modregning.

Den nuværende håndtering af private transporter forudsættes implementeret i modregningssystemet. Gældsbrevslovens regler om, i hvilket omfang modregning kan gennemføres, selvom kravet på udbetaling fra det offentlige er transporteret til tredjemand, finder således fortsat anvendelse og kan betyde, at den foreslåede dækningsrækkefølge brydes. De krav, der kan dækkes forud for en eventuel transport, dækkes i henhold til den almindelige dækningsrækkefølge.

Dækningsrækkefølgen skal endvidere respektere konkurslovens særlige regler om modregning i konkurs.

Efter stk. 3 bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler for dækningsrækkefølgen, herunder tidspunktet for registrering af fordringer i Det Centrale Fordringsregister og dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor de foreslåede regler fører til, at to eller flere krav sidestilles.

Skatteministeren kan herunder fastsætte nærmere regler om indberetning fra fordringshaverne til Det Centrale Fordringsregister.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 144, FT 2006/07.

Til § 8

Bestemmelsen er uændret overført fra § 3 e i lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. lov nr. 346 af 18. april 2007.

Bestemmelsen fastsætter, at reglerne om kommunernes ret til indtrædelse i udbetalinger fra staten harmoniseres. Det indebærer, at kommunen henholdsvis regionen, for alle kommunale og regionale krav, der ikke betales rettidigt, indtræder i retten til alle udbetalinger fra staten.

Herved kan kommunale og regionale krav modregnes i udbetalinger fra staten på lige fod med statslige krav, idet indtrædelse for kommunale og regionale krav er underlagt de samme begrænsninger i relation til, i hvilke udbetalinger der kan foretages modregning.

I dag er der eksempelvis ikke indtrædelsesret for kommunale gebyrer og renter, uanset at hovedkravet er omfattet af regler om kommunal indtrædelsesret. Med forslaget sikres, at alle krav kan behandles efter de samme regler.

Stk. 2 fastsætter, at det offentlige for private krav på underholdsbidrag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger på den bidragsberettigedes vegne indtræder i retten til udbetalinger fra det offentlige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 144, FT 2006/07.

Til § 9

Bestemmelsen er uændret overført fra § 3 f i lov nr. 429 af 6. juni 2005 jf. lov nr. 346 af 18. april 2007.

Bestemmelsen fastsætter, at der kan foretages modregning for gæld til det offentlige, selvom der er givet tilladelse til afdragsvis betaling eller bevilget henstand.

Er der i forhold til en skyldner givet tilladelse til afdragsvis betaling eller bevilget henstand, forudsætter modregning i dag, at der i forbindelse med den meddelte tilladelse er taget forbehold om, at modregning fortsat kan ske. Der er dog eksempelvis i lov om social service, jf. § 165, stk. 3, og lov om aktiv socialpolitik § 95, stk. 3, sidste pkt., indsat bestemmelse om, at kommunen indtræder i udbetaling af overskydende skat mv., selvom der af kommunen er fastsat en tilbagebetalingsordning.

Forslaget sikrer, at der forud for modregning ikke skal foretages en konkret undersøgelse af, om der er taget forbehold for modregning, og at en gennemført modregning kan opretholdes, uanset at der undtagelsesvis ikke er taget et konkret modregningsforbehold overfor skyldner. Det forudsættes imidlertid samtidig, at myndighederne fortsat i forbindelse med, at der gives tilladelse til afdragsvis betaling eller bevilges henstand, som i dag oplyser, at modregning desuagtet kan ske.

Ifølge stk. 1, 2. pkt., vil en betalingsaftale fastsat af kommunen tilsvarende ikke afskære kommunens ret til indtrædelse i udbetalinger fra staten. Der er tale om en videreførelse af lov om social service, jf. § 165, stk. 3, sidste pkt., og lov om aktiv socialpolitik § 95, stk. 3, sidste pkt.

Der henvises til bemærkningerne til L 144, FT 2006/07.

Til § 10

Bestemmelsen svarer til kildeskattelovens § 73.

Bestemmelsen fastsætter tidspunktet for hvornår og under hvilke betingelser, der kan ske lønindeholdelse.

Det foreslås, at fordringer, der kan inddrives ved lønindeholdelse, opregnes i et bilag til loven. Herved skabes et samlet overblik over de fordringer, hvor dette inddrivelsesmiddel kan anvendes. Herved understøttes målsætningen om ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af restancer til det offentlige i relation til lønindeholdelse. Det er målsætningen, at der skal være hjemmel til lønindeholdelse for alle offentligretlige krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det foreslås endvidere, at ændre reglen om at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter nettoindkomstens størrelse til at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter A- nettoindkomstens størrelse. Formålet er at sikre, at lønindeholdelsesprocenten kan beregnes på grundlag af helt aktuelle indkomstoplysninger fra e-indkomstsystemet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger 3.4.2

Til § 11

Reglerne om, hvilke krav, der er tillagt udpantning, findes i dag i lov om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig, jf. lovbekendtgørelse nr. 774 af 18. november 1986, samt i en række love indenfor de forskellige ministeriers områder.

Med den foreslåede bestemmelse i §11 fastsættes det, at fordringer opregnet i et bilag til loven, kan inddrives ved udpantning. Herved skabes et samlet overblik over de fordringer, hvor dette inddrivelsesmiddel kan anvendes.

Civilretlige krav - f.eks. erstatningsbeløb til en offentlig myndighed - vil som hidtil ikke blive tillagt udpantningsret.

Der henvises til de almindelige bemærkninger 3.5.2

Til § 12

Bestemmelsen overføres uændret fra kildeskattelovens § 72, stk. 2 og 3, jf. lovbek. nr. 1086 af 14. november 2005.

Bestemmelsens stk. 1 giver mulighed for at foretage udlæg for skattebeløb hos skyldnerens samboende ægtefælle, hvis udlæg forgæves er forsøgt hos skyldneren selv. Yderligere, kan der foretages udlæg i ejendele, der tilhører skyldnerens børn, og som er medregnet ved skyldnerens skatteansættelse. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse, hvis der er tale om udlæg for skattebeløb, som skyldneren har været indeholdelsespligtig for, dvs. hvor skyldneren som arbejdsgiver ikke har indeholdt og/eller indbetalt skyldig A-skat.

Efter bestemmelsens stk. 2 kan der yderligere ske modregning i ægtefællens overskydende skat, herunder skat som udbetales efter kildeskattelovens § 55, for skyldige skattebeløb omfattet af stk. 1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 144 FT 2006/07.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til opkrævningslovens § 15.

Bestemmelsen fastsætter de nærmere regler for under hvilke betingelser gæld til det offentlige kan eftergives.

Det foreslås, at bestemmelsen i stk. 3 om at der skal lægges vægt på, hvorvidt skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer ændres således, at restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis skyldneren har anden betydelig gæld, kan henvise skyldner til at søge om gældssanering efter konkurslovens regler. Udgangspunktet bliver herved, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive offentlig gæld, selvom skyldner overvejende har gæld til private, men efter en konkret vurdering kan give afslag på eftergivelse på grund af gældssammensætningen og henvise skyldner til i stedet at søge gældssanering ved skifteretten.

Desuden foreslås bestemmelsen i stk. 6 justeret med henblik på en udvidelse af anvendelsesområdet. Med den ændrede formulering er det hensigten, at bestemmelsen skal kunne anvendes til eftergivelse i videre omfang end hidtil. Eftergivelse skal efter forslaget således kunne ske i situationer, hvor der er særlige forhold, der taler for eftergivelse, men hvor eftergivelse ikke kan ske efter de øvrige regler om eftergivelse. Den nuværende adgang til eftergivelse i tilfælde af myndighedsfejl, force majeure og force majeure lignende forhold foreslås opretholdt. Herudover kan særlige forhold f.eks. også være situationer, hvor det, selvom der ikke foreligger økonomisk trang på grund af sociale forhold eller andre særlige forhold, vil være urimeligt at give afslag på en ansøgning om eftergivelse. Derudover vil der kunne være særlige forhold, der kan begrunde hel eller delvis eftergivelse af gæld til det offentlige, når gældens beskaffenhed og omstændighederne ved dens tilblivelse sammenholdt med skyldnerens situation medfører, at skyldneren vil kunne opnå en væsentlig varig forbedring af sin situation. Det kan f.eks. være situationer, hvor det vurderes, at gælden til det offentlige er en betydelig barriere for at opnå varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Særlige forhold kan endvidere være, at skyldneren ikke er i stand til, og hverken inden for de nærmeste år eller på længere sigt har udsigt til, at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, men hvor skyldner ved tilvejebringelse af midler fra 3. mand bliver i stand til at betale en betydelig del af gælden, hvorved han kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold. Et andet eksempel på en situation, hvor det kan virke urimeligt at give afslag på en ansøgning om eftergivelse af gæld, kan være eftergivelse af skattekravet vedrørende indsamlinger eller legater til godgørende formål, der vil forspildes, hvis kravet vedrørende skat fastholdes. Det kan f.eks. være folkeindsamlinger til en operation, der kun kan udføres i udlandet, indsamlinger til en dusør for oplysninger, der kan føre til, at en forsvundet person bliver fundet eller et legat til sanering af gæld.

Der henvises til almindelige bemærkninger pkt. 3.6.2

Til § 14

Bestemmelsen svarer til opkrævningsloven § 15 a.

Bestemmelsen fastsætter, at eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld.

Reguleringsbestemmelsen i stk. 3 foreslås ændret, således at afrunding sker til hele kronebeløb, *der kan deles med 10*. Herved bringes reguleringsbestemmelsen i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i konkurslovens § 216 stk. 7. Afdragsbeløb i forbindelse med gældssanering efter konkurslovens regler og ved eftergivelse af gæld til det offentlige, der i udgangspunktet er ens, vil således ved reguleringer også fremadrettet udgøre samme beløb.

Til § 15

Bestemmelsen svarer til opkrævningsloven § 15 b.

Bestemmelsen fastsætter, at eftergivelse kan tilbagekaldes, hvis skyldner har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller groft tilsidesætter sine forpligtigelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden.

Til § 16

Bestemmelsen foreslår, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan afskrive gæld inkl. renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Forslaget indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal vurdere om forældelsen af krav skal afbrydes. Der ligger i forslaget, at der i videre omfang end det er tilfældet i dag, skal gives mulighed for, at fordringer kan forælde og dermed afskrives endeligt i forhold til skyldner. Krav skal som hidtil forsøges inddrevet med sædvanlige inddrivelsesmidler, men der skal ikke holdes liv i krav, hvis der ikke er udsigt til, at kravet vil kunne inddrives.

Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler. Bemyndigelsen tænkes særligt anvendt til fastsættelse af de kriterier, der vil skulle indgå i vurderingen af, om en fordring skal holdes i live eller ophøre ved forældelse. Det kan bl.a. være: om der er sket betaling på fordringen, om fordringen har været forsøgt inddrevet med sædvanlige inddrivelsesmidler, om skyldner har betalingsevne, om skyldner ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen f.eks. fortrinsret i fast ejendom.

Til § 17

Bestemmelsen har alene til formål, at tilvejebringe en oversigt over krav, der har fortrinsret i fast ejendom efter de regler, der findes forskellige steder i særlovgivningen.

Til § 18

Bestemmelsen svarer til § 4 i lov nr. 429 af 6. juni 2005.

Bestemmelsen fastsætter, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Bestemmelsen indebærer en remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet.

Forslaget til stk. 2 indeholder en bemyndigelse til skatteministeren om at fastsætte de nærmere regler for klageadgangen og -behandlingen.

Bestemmelsen foreslås justeret således, at det fremgår, at Landsskatteretten kan tage stilling til spørgsmål om kravets eksistens og størrelse, der angår restanceinddrivelsesmyndighedens administration.

Der henvises til bemærkningerne til § 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til L 112, FT 2004/05.

Til § 19

Bestemmelsen er en samling af gældende regler om fogedrettens behandling af indsigelser, der fremsættes over for restanceinddrivelsesmyndigheden om afgørelser om lønindeholdelse og modregning for krav vedrørende kontrolafgifter i færdselsloven § 122 b stk. 4-7, radio- og fjernsynsloven § 71, stk. 3-6, jernbaneloven § 23 stk. 6-9, lov om trafikkselskaber § 29 stk. 5-8 og lov om buskørsel § 5 stk. 7-10.

Bestemmelsen fastsætter, at indsigelser kan fremsættes over for restanceinddrivelsesmyndigheden, som efter begæring indbringer indsigelserne for fogedretten. Med forslaget harmoniseres bestemmelserne, således at det præciseres, at fogedretten også kan træffe afgørelse om indsigelser om berettigelsen af krav vedrørende ubetalt parkeringsafgift. Reglerne for fogedrettens behandling af indsigelser om krav vedrørende kontrolafgift vil således i alle tilfælde kunne angå, kravets berettigelse, berettigelsen af en afgørelse om lønindeholdelse og om en gennemført modregning.

Til § 20

Det foreslås, at loven træder i kraft 1. januar 2009. Dog at tidspunktet for ikrafttræden af §§ 4, 5, 6 og 7 fastsættes af skatteministeren. Reglerne i §§ 4, 5, 6 og 7 forudsættes sat i kraft samtidig med, at det nye inddrivelsessystem sættes i drift, hvilket pt. forventes at kunne ske i 2010.

Reglerne om dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. forslaget til § 4, har virkning fra tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden.

Reglerne om rente for krav under inddrivelse, jf. forslaget til § 5, har virkning for fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. dog stk. 3.

Gebyrer for tilsigelse til udlægsforretning og lønindeholdelse, jf. forslaget til § 6, kan opkræves for inddrivelseskridt, der iværksættes efter bestemmelsens ikrafttræden. Gebyr for oprettelse af ny fordring og rykkerskrivelse kan opkræves for henholdsvis fordringer, der modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden og rykkerskrivelser, der sendes efter bestemmelsens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 3*, at skatteministeren kan bestemme, at bestemmelsen i § 5 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer, således at disse fordringer skal forrentes som hidtil. Bemyndigelsen vil skulle anvendes i tilfælde, hvor særlige hensyn indebærer, at der ikke bør

fastsættes en højere morarente end den, der gælder på baggrund af aftaleforholdet mellem parterne mv. (pantebrev eller lignende).

Til § 21

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.